

ХАНС КРИСТИАН АНДЕРСЕН ГРОЗНОТО ПАТЕНЦЕ

Превод от руски: Васил Велчев, 2009

chitanka.info

Една млада патица си свила гнездо и седнала да мъти. Ден и нощ тя с нетърпение чакала да се запознае със своите дечица.

Най-накрая яйцата започнали да се пропукват едно по едно.

— Пи! Пи! — казвали патенцата подавали малките си главици от черупките.

— Па! Па! — отвръщала мама Патица и непрестанно ги брояла, за да види дали са се излюпили всичките.

Останало само още едно яйце — най-голямото.

Ето че накрая и то се счупило.

— Пи! Пи! — изписукало последното патенце и се търкулнало на земята.

Ох, че грозно и непохватно било! Патицата го погледнала и си казала:

— Какво тромаво птиче! Ами ако не е мое дете? Знам един сигурен начин да разбера: ще го накарам да поплува.

Времето било прекрасно и тя повела цялото си семейство към водата.

— Цамбур! — Мама Патица скочила във вълните и повикала децата си.

Всички цопнали след нея и запляскали с крачета. Грозното патенце плувало не по-зле от своите братчета и изобщо не го било страх.

— Явно все пак си е патенце — заключила гордата майка. — Даже... не е чак толкова грозно!

И се отправила към птичия двор.

Там било пълно с кокошки и гъски, които наобиколили малчуганите, за да ги огледат.

— Колко са милички! — радвали се всички. — Ух, ами този кой е? Ама че е грозен!

А петелът подскочил към грозното патенце и го клъвнал.

Оттогава всички започнали да го тормозят. Не минавал и ден, без някой да му се присмее. „Защо съм се родило такава? — чудело се клетото птиче. — Никой не ме обича!“

Което било самата истина — старите патици непрестанно го хокали, а собствените му братчета го пъдели и го обиждали.

Накрая грозното патенце избягало — прехвъркнало над плета и тичало, тичало, докато не се озовало в едно голямо блато. Там го

спрели два наперени диви гъсока.

— Колко си смешен! — възкликнали те. — Не умееш ли да летиш? Чакай, ние ще ти покажем.

И разперили прекрасните си криле. След миг се понесли високо в небето.

— Бум! Бум! — проехтели два изстрела. Двата млади гъсока паднали в тръстиките и повече не помръднали.

— Бум! — гръмнала друга пушка.

Настанала суматоха — блатото било обкръжено от ловци! Горкото патенце ужасно се уплашило! В този миг дотичало едно свирепо куче с изплезен език. То се завтекло към патенцето и... го подминало!

— Толкова съм противно, че дори и кучетата се отвращават от мен! — казало си птичето и отново хукнало презглава.

Тичало, тичало и привечер стигнало до една мизерна къщурка.

Тя била страшно порутена и сякаш се чудела на коя страна да падне, затова си стояла изправена. Провряло се патенцето между дъските и влязло в кухнята. Но било толкова уморено, че се строполило на пода.

А когато отворило очи, видяло една баба, един петел и един котарак.

— Вижте кой ни е дошъл на гости! — зарадвала се бабата.

— Ти можеш ли да кукуригаш? — попитал важно петелът.

— А да мъркаш и да си извиваш гърба? — добавил котаракът.

Патенцето не можело.

Тогава бабата го затворила в една тясна клетка.

Скоро лятото свършило и дошла есента. Грозното патенце станало голямо и силно. Една сутрин то отворило клетката и избягало.

Като се озовало на свобода, видяло в облаците ято прекрасни птици с извити шии и снежнобели пера. Те кръжали във въздуха и се издигали все по-нагоре! Патенцето не знаело как се казват тези птици, не знаело и накъде отиват, но нещо в тях го привличало неудържимо!

Зимата била ужасно студена.

Самотното птиче замръзнало в езерото, но един селянин го спасил и го отнесъл у дома си.

Като се посъвзело, то подскочило и паднало във ведрото с млякото. Жената на селянина изпищяла и плеснала с ръце. Тогава

патето литнало към коритото с маслото и се оваляло в чувала с брашното.

На какво заприличало само! Добре че вратата била отворена! Клетото пате изскочило навън и се скрило в храстите.

Настъпила пролетта. Крилете на патенцето заякнали и го носели неусетно над облаците. Един ден то кацнало в малкото езерце да поплува, а там отново видяло онези красиви птици!

Като го забелязали, те се спуснали вкупом към него.

— Е, добре — промълвило бедното създание. — Убийте ме, задето се осмелявам да ви доближа!

И смирено свело глава, за да посрещне смъртта си.

Не щеш ли, в този миг то съзряло във водата собственото си отражение. И разбрало, че вече не е грозно патенце, а прекрасна птица с извита шия и снежнобели пера!

Няколко дечица тичали по брега и хвърляли житни зрънца във водата. Едно от тях извикало:

— Вижте, вижте! Дошъл е още един лебед! Той е най-хубав от всички!

А другите лебеди радостно наобиколили своя събрат.

— Не съм и сънувал такова щастие, докато бях грозно патенце!
— казал нашият красавец и изпълнал елегантната си шия.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.